

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXII. tečaj.

V Gorici, 1915.

3. zvezek.

Vaja v ponižnosti po zgledih svetnikov.

P. A. M.

III. POGlavJE.

Ponižnost svetnikov iz spoznanja samega sebe.

Rekli smo, da izvira ponižnost iz pravega in resničnega spoznanja samega sebe. Kedor ponižno pripozna svojo ničevost, grešnost in slabost, bo res ponižen v srcu in se kazal ponižnega tudi na zunaj. V tej zadevi se pri svetnikih ponižnost razodeva tako čudovita in za nas vboge in grešne ljudi nezapodljiva, da smo skoraj pripravljeni svetnikom oporekati in jim reči, da so pretiravali, da sami sebe niso prav spoznali, da niso prav ravnali, ker so se tolikanj zapostavljali in v nič devali, da niso bili modri, ker so vedno kaj tacega na sebi našli in razodevali, kar jim je moglo pri ljudeh spodkopati vgléd in jim vzeti čast in spoštovanje, ker so se n. pr. imenovali največe grešnike na svetu, polne pregreh in napak, ki niso vredni, da jih zemlja nosi in so zatorej želeli, da naj bi jih vsi zaničevali in do smerti kmalu pozabili. Tako se sv. apostelj Pavel vedno in vedno imenuje »preganjavca cerkve, negodnika, najmanjšega

mej aposteljni, ki ni vreden apostelj imenovan biti, ker je preganjal cerkev božjo.« I. Kor. 15, 8, 9. V svojem listu do svojega ljubega učenca Timoteja se imenuje »preklinjevac, preganjevac in zasmehovavec.« I. Tim. 1, 13.

Sv. Frančišek Borgija je enkrat nagovoril novince in jim priznal, kako je že dolgo časa mislil, da je njegovo pravo mesto pri nogah nesrečnega Judeža; ker je pa videl, da je to mesto v veliki četertek zavzel sam naš Gospod, se šteje za to mesto nevrednega in zdaj na svetu ne najde kraja, ki bi bil primeren za njegovo siromaštvo.

Sv. Jedrut je tako ponižno mislila sama o sebi, da je rekla: »Največi čudež božje dobrotljivosti je ta, da me Bog vkljub moji nevrednosti še milostno prenaša.«

Kaj je svetnike priganjalo, da so sami sebe tako prezirali in poniževali? To je storila njih čudovita gorečnost, njih veliko spoznanje samih sebe in pa spoznanje božjih dobrot, ketere so prejemale. V tesnem združenju z Bogom so jasno bolj kot drugi ljudje mogli spoznati, kako imajo za vse dobro le Boga zahvaliti, da sami iz sebe nič ne premorejo, da je edino le Bog velik in da edino le On zasluži vso čast in hvalo. Taka od božje ljubezni užgana duša, sama sebe v ponižnem spoznanju svoje nezmožnosti tako rekoč vniči, ker v takem spoznanju razsvitljena od božje luči vidi, da je v primeru z Bogom nič, zarad svojih grehov manj kot nič, in zato želi, da jo vse prezira kot nič vredno stvar. Ker so torej svetniki bolj kot mi, ki smo tako revni in grešni ljudje, spoznali neskončno veličastvo in svetost božjo, pa tudi hudobijo vsacega tudi majhinega greha, zato so se radi poniževali in želeli zaničevani biti na svetu. Ta nam nezapopadljiva ponižnost svetnikov ni tedaj sama domišljija in pretiravanje, temuč je sad njih spoznanja in velike ljubezni božje.

Pogostokrat najdemo, da so se svetniki kaj radi imenovali grešnike, da, največe grešnike na svetu. Tako n. pr. piše sv. apostelj Pavel svojemu učencu Timoteju: »Resničen nauk je in vsega sprejetja vreden, da je Kristus prišel na svet grešnike zveličat, mej katerimi sem jaz prvi.« Tim. I. 15.

Sv. Frančišek je enkrat potoval z nekim sobratom in ta ga je vprašal: »Moj oče! Kaj praviš ti sam o sebi?« Frančišek odgovori: »Jaz sem največi grešnik.« Brat mu vgovarja in terdi, da kaj tacega svetnik ne more po pravici misliti, pa

On mu je rekel: »Jaz tako mislim in sem o tem prepričan, ke bi bil Bog največemu hudobnežu take milosti in toliko vsmiljenja skazal, kaker ga je meni, on bi mu služil bolj zvesto kot jaz in bi bil v božjih očeh tudi bolj dopadljiv. Prepričan sem tudi ke bi Bog meni svojo roko odtegnil, bi jaz več hudobije storil, kot vsaketeri drugi na svetu.«

Ker je prava ponižnost resnica, morajo tudi te besede tako velikih svetnikov, kaker sta bila sv. apostelj Pavel in sv. Frančišek v nekem pomenu in oziru resnične biti. Iz besed sv. Frančiška: »Ke bi bil Bog največemu hudobnežu tolike milosti podelil, bi mu on bolj zvesto služil, kot jaz« spoznamo, da svetnik tukaj ni toliko mislil na greh, kot na zvesto službo božjo in čednost. Očital si je, da je premalo napredoval v duhovnem življenju, da je premalo vestno porabil milost božjo.

Tudi sv. apostelj Pavel se ni mogel po pravici imenovati največega grešnika, saj je ta učenik narodov dobro vedel, da je bilo n. pr. izdajstvo Judežev in njegov obup veči greh, kaker ta, da je on preganjal kristijane.

V premišljevanju svoje grešnosti, siročine in slabosti, v premišljevanju velikih milosti, ketere so od Boga prejemale in v premišljevanju neskončnega veličastva in svetosti božje so bili svetniki vsi prevzeti in so večkrat rabili besede, ketere se nam čudne zde in si jih ne znamo razlagati. Ali pomisliti moramo, da je čustvovanje svetnikov zbujeno v tesnem združenju z Bogom v molitvi in ljubezni bilo veliko večje, kaker je naše. Iz njih vnetih serc so se zarad tega vzdigovali proti nebu zdihljeji in izreki, polni ponižnosti in ljubezni, kaker so n. pr. izreki sv. aposteljna Pavla: »Vse imam za blato, da Kristusa pridobim«. Fil. 3, 8. »Ke bi še ljudem dopadel, bi ne bil Kristusov služabnik.« Gal. I. 10. »Kristus je meni življenje in smert dobiček.« Fil. I. 21. »Želje imam razvezan in s Kristusom biti.« Fil. I. 23. Ravno tako je gorelo serce sv. Frančiška v ljubezni do Jezusa. Zato je večkrat ponavljal: »Gospod, kedo si ti! kedo sem jaz! Moj Bog in moje vse!«

Ali se moremo čuditi, da tako svete duše v premišljevanju svojih slabosti in pogrškov vsklikajo tudi tako: »Jaz sem največi grešnik!« Ne smemo tedaj misliti, da so svetniki pri takih izrekih in vsklikih mislili na druge in sebe z drugimi primerjali, temuč, da je bila le velika ljubezen vzrok tolikega poniževanja.

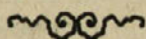
Vprašanje je, kako naj mi posnemamo svetnike v tem ponižnem spoznanju samega sebe? Tukaj je treba posebne previdnosti in resnobe. Ako že hočemo, potrebno ni in boljše je, da sploh ne govorimo o sebi, vendar, ako bi kedaj govorili ponižno o sebi, ako bi se hoteli kedaj z besedami pod druge ponižati, pazimo, da nas ne bo prevarilo samoljubje, napuh in pohlepnost po časti in hvali; pazimo, da nas ne bodo zadele besede modrega Siraha v sv. pismu »Neketeri se hinavsko ponižuje, njegovo serce pa je polno zvijače.« Sir. 19, 23., ali pa besede sv. Ambroža: »Mnogi imajo pač videz ponižnosti, čednosti ponižnosti pa nimajo.« Malo modro in prederzno bi bilo svetnike v nam skoraj nezapopadljivem in tako čudovitem poniževanju posnemati. Pa ne samo to; za nas bi bilo tako posnemanje tudi nemogoče, ker tolika ponižnost je le sad velike svetosti in onega čudovitega in skrivnostnega občevanja svetnikov z Bogom. Zadovoljiti se moramo tedaj že s tem, da se s pomočjo milosti božje varujemo vsacega prevzetnega povzdigovanja in ponašanja se svojimi prednostmi in zmožnostmi, da se zavedamo, kako pomanjkljiva so naša dobra dela, kako raztresene in mlačne naše molitve, kako velika je naša občutljivost in nepoterpežljivost v križih in nadlogah, kako malo smo prizanesljivi se slabostmi bližnjega, kako leni za duhovna in telesna dobra dela. Spoznati moramo, da smo doslej le še malo dobrega storili in še to, kar smo storili, nismo storili sami od sebe, temuč le s pomočjo milosti božje. Tako bomo vedno bolj prepričani o svoji slabosti in svojem vboštvu in se ne bomo visoko cenili, vsako pohlepnost po časti in hvali bomo zatirali in poniževali se. Do te ponižnosti nam bo pomagalo premišljevanje neskončnega veličastva, svetosti in moči Gospoda Boga in pa premišljevanje lastne nezmožnosti, popačenosti in grešnosti. Večkrat moramo kaj lepega brati, zlasti kaj tacega, kar nas bo k ponižnosti priganjalo. Se sv. Avguštinom večkrat zdihnimo: »O Gospod, daj da spoznam tebe, da spoznam pa tudi sebe!« Ako nam Bog da včasih čutiti, kako vboge stvari smo, ako se nam večkrat kaj ponesreči, ako nas napadajo hude skušnjave in zabredemo v grehe, se moramo pred Bogom ponižati in govoriti s psalmistom: »Dobro mi je, da si me ponižal.« Ps. 118, 71. Dobro je, ako vsaki dan izprašamo svojo vest in posebno na to pazimo, kako smo se mej dnem pri raznih priložnostih vadili v ponižnosti, ali smo morebiti iskali sami sebe,

govorili v lastno hvalo, bahali se sè svojimi dobrimi deli in lepimi zmožnostmi; prizadevati si pa tudi moramo, da včasih sami sebe ponižamo in mirno prenašamo, ako nas kedo opozori na naše napake. Varovati se moramo vsakega pretiranja in hinavske ponižnosti. Zato tudi ne bi bilo vmestno in za nas vboge in slabotne ljudi primerno, ke bi se po zgledu svetnikov imenovali največe grešnike na svetu. Taka ponižnost bi ne bila resnična, temuč prisiljena in neodkritoserčna.

Kaker proti čednosti se je treba tudi pri ponižnosti deržati zlate srednje poti. Prave ponižnosti nima tisti, ki si pripisuje razne napake, pregrehe in slabosti, katerih v resnici nima, pa tudi tisti ne, kateri nič dobrega na sebi ne najde. Nehvaležnost bi bila in Bogu bi ne bilo všeč, ke bi ne priznali, koliko dobrega je že storila v nas milost božja. Seveda moramo biti pri tem prav živo prepričani o svoji siročini in slabosti in nikedar ne smemo pozabiti, da je vse, kar smo dobrega storili in kar smo si za nebesa zaslužili, le dar božji. Pog krona le svoje darove, keder plačuje naša dobra dela. Pri tem bomo venderle imeli dosti vzroka poniževati se, ako bomo le dobro premislili, kako slabo smo te dobrote in milosti božje rabili in koliko se z lenobo in mlačnostjo pregrešili.

V svojem bližnjem moramo gledati podobo božjo in otroka božjega ter ga kot tacega ceniti in spoštovati. Ravno to hoče sv. apostelj Pavel reči z besedami: »V ponižnosti eden drugega čez se čislajte.« Fil. 2, 3. To se bo pa zgodilo, ako si bomo sami v svoje serce gledali, sami pred svojim pragom pometali, ne pa sodili dejanja drugih. V serce si glej in sodil boš sebe ostreje, svojega bližnjega pa bolj milo. Sam sebe presojeti je vselej dobro, bližnjega presojeti pa je večkrat pregrešno in prazno delo, ker se lahko motimo in grešimo. Bog nas ni postavil za sodnike nad bližnjim in zato nam kliče: »Ne sodite, da ne boste sojeni.« V serce gleda le Bog in le on sam more pravično soditi. Za nas pa je dosti in ponižnost tudi družega ne tirja, kaker da se z drugimi ne primerjamo, da ne govorimo hinavsko, kaker oni farizej: »Gospód, zahvalim te, da nisem tak, kaker so drugi ljudje,« in da se nad druge ne povzdigujemo. Vsi smo vbožci pred Bogom, vse imamo le od njegove očetovske roke, zato se pa siromaku pač malo spodobi povzdigovati se nad družega ravno takega siromaka zarad tega, ker je več dobrote, večo miloščinjo prejel kot on. Najboljše pravilo glede

ponižnega govorjenja je: Ne govori nič sam o sebi, ne dobrega in ne slabega; ako pa že kaj poveš sam o sebi, glej, da ne boš govoril hinavsko, da ne boš govoril drugače kakor v srcu misliš.

Papeško pismo,

važno za voditelje in ude tretjega reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

(Dalje.)

Pervi del pisma.

Na kratko moremo označiti vsebino prvega dela Pijevega pisma tako: prvi del postavno določuje poglobljena temeljna načela o bistvu ali naturi, o vredbi in upravi, o namenu in cilju tretjega reda, ali še krajše: tretji red je pravi, resničen cerkveni red po svojem bistvu, svoji vredbi in svojem namenu.

Kedor želi vedeti, ali, če že ve, še bolj na jasno priti, kaj je tretji red, kakšna je njegova vreditev in kaj je njegov namen, naj premišljeno prebere ta del Pijevega pisma, pa bo vse vedel. Glasi se:

»Pred vsem se nam potrebno zdi, ljubljene sinovi, ljudstvu bolj in bolj razjasniti, kaj je po volji očeta, ki mu je postavil, tretji red, kaj je njegov cilj in konec, in pokazati, da se ta ne razlikuje od drugih dveh po svoji naturi, temuč le po tem, da skuša isti namen doseči po nekem posebnem načinu. Kakor namreč pravi naš prednik blagega spomina Leon XIII., so frančiškanske ustanove vse v tem, da se izpolnjujejo zapovedi Jezusa Kristusa;« nič drugega ni namreč namerjal njih presveti začetnik, kakor da se v njih, kakor v kaki vadnici, ljudje pridniše urijo v kerščanskem življenju. Seveda prva dva redova frančiškanska skušata, posvečena vaji velikih čednosti, nekaj popolnjšega in bogoljubnišega doseči, ali sta nemnogih, namreč tistih, ki jim je po božji dobroti dano po svetosti evangelijskih svetov z nekim posebnim veseljem hrepeneti. Tretji red pa je že po svojem postanku primeren množici in koliko pomaga k pravičnemu, nedolžnemu po veri vravnanimu življenju, spomini starih časov in reč sama dokazuje.« (Const. Misericors Dei Filius). Sicer pa je asiški oče sam, ko je tretji red z naslovom »bratov od pokore« imenoval, zadosti očitno pokazal, da

je to dvoje posebnost tretjerednikov; bratovska edinost mej sabo in prizadevanje za pokoro.

Kar se prvega tiče, ni manjkalo nikoli rimskih papežev, naših prednikov, skerbi in misli v tem, da bi frančiškanski tretjeredniki po zvezi duhov ljubezen serafinskega očeta razodevali in bili kaker eno telo. Tudi mi smo v apostoljskem pismu »Septimo jam pleno saeculo« redovnike prvega reda opominjali, naj ne pozabijo, da imajo biti vneti bratovske ljubezni, ki ima biti tolika, da se bo tudi na tretji red razširjevala. Ta ljubezen pa nima biti le mej tretjeredniki ene in iste skupščine, temuč tudi mej raznimi skupščinami; kaker razni samostani vsakega reda, tako naj tovarštva tretjega reda bodo po svoji naravi z ljubeznijo mej sabo zvezana. Naj tukaj omenimo, kar smo dne 17. grudna meseca 1909 pisali tretjerednikom rimskega mesta: »Ker skušnja uči, da zedinjene moči več premorejo ko posamezne, vidimo, kako goreče se sovražniki katoliškega imena družijo, da gotoviše dosežejo svoje hudobne namene. Da se jim primerno v bran postavijo, je treba torej, da se tudi vsi dobri združijo, in posebno tisti, ki imajo po vstanovi asiškega očaka tako sami kerščansko misliti in zgledno živeti, kaker tudi kerščansko vero in življenje mej ljudstvom gojiti in varovati.« Torej to zvezo moči vnovič pripoznavamo, pa pod tem pogojem, da se ne vpeljuje nova vredba, temuč razmere mej tovarštvi le ravnateljji tovarštev sami vravnavajo.

Kar se druge reči tiče, je, da se poslužimo besed ravno tistega našega prednika, »naše poglavitno priporočilo, da naj tisti, ki so znamenja pokore nase vzeli, v podobo svojega presvetega začetnika oči obernejo in po nji se ravnajo, brez česar bi bilo ničevno, kar bi se iz tega pričakovalo dobrega.« (l. c.) Najbolj je namreč, kaker priča sv. Bonaventura, Frančišku Bog to vkažal, da naj pridiga pokoro in ljudi od ljubezni do tega sveta k ljubezni Križanega vodi. On je torej zatajevanje Jezusovo vedno na svojem telesu nosil, in ko je povsod čudovito naveličanje sveta in ljubezen do Križa zanetil, je po božjem navdihnjenju začel misliti, kako bi vstregel množici hrepeneči po njegovi vstanovi in kako bi jo ob enem zadržal v mejah navadnega življenja. Tako se je začel le-ta tretji red, ki je bil čudovito koristen tako cerkvi kaker državi tako dolgo, dokler je prvotno obliko pokore vestno ohranil. Zato je gotovo, da bo vedno rodil podoben sad, če bo ohranil tisto obliko tudi v prihodnje.«

Takoj v začetku prvega dela opozarja sv. oče na neko zlo in nevarnost, ki preti tretjemu redu. To zlo je nevednost in nepoznanje reda. Treba je je odstraniti s podukom. Zato podvarja: »Pred vsem se nam potrebno zdi, ljudstvu bolj in bolj razjasniti, kaj je tretji red, kaj je njegov cilj in konec...«

Po volji sv. očeta je torej treba ljudi o tretjem redu dobro podučiti, da ga bodo poznali. Kedo naj podučuje? Pred vsem so k temu zavezani frančiškani, kapucini, minoriti, ko postavni voditelji tretjega reda, pa ne le tisti mej njimi, ki so določeni za voditelje skupščin in za vizitatorje, ampak tudi vsi drugi, posebno pridigarji, misijonarji, spovedniki in drugi, ki imajo opraviti z dušnim pastirstvom. Podučiti ljudi so pa nič menj dolžni vsi svetni duhovniki, ki so v dušnem pastirstvu, zakaj sv. oče govori o tej dolžnosti splošno. Če ne bi bil mislil tudi na druge gospode po župnijah, bi bil tak poziv brez pomena za vse kraje, kjer nimajo redovniki prvega reda dušnega pastirstva. Da velja ta klic sv. očeta vsem, je jasno tudi iz prejšnjih njegovih pisem, v katerih je pozival ko beneški patrijarh svoje duhovnike: »Prosim vas, visokočastiti gospodje župniki, spodbujajte verne, naj se vdeležujejo tretjerednih shodov in izpolnijo klic najvišjega pastirja« t. j. Leona XIII, ki je pisal škofom celega sveta: »Častivredni bratje! Potrudite se, da bodo vsi ljudje tretji red poznali in se učili v resnici ga ceniti. Skerbite za to, da bodo dušni pastirji ljudstvo pridno učili, kaj je tretji red...« — Če smo pa vsi, ki nas tiče, dolžni vse verne dobro podučiti o tretjega reda natori, bistvu, namenu in koristi, so gotovo voditelji pred vsemi dolžni skrbeti, da se novinci še posebno dobro podučijo.

O čem je treba ljudi podučiti?

1. o bistvu, ali o tem, kaj je tretji red.
2. o njegovi vreditvi ali upravi.
3. o njegovem cilju ali namenu.

Torej smo vsi, svetni duhovniki in redovniki, dolžni ljudstvo podučevati v vseh zadevah tretjega reda, da ga bo spoznalo, cenilo, se ga oklenilo in se vdeleževalo njegovih lepil sadov in neprecenljivih dobrot. Pa tudi vi tretjeredniki ste na nekak način dolžni ljudi podučevati o tretjem redu, če ne že z besedo, pa z lepim zgledom in z razširjanjem tretjerednega časopisa.

Pojdimo k prvega dela prvemu odstavku, v katerem piše Pij X.:

1. O natori ali bistvu tretjega reda.

Sv. oče je zapisal na čelo tega odstavka: Tretji red »se ne razlikuje od družih dveh po svoji natori, temuč le po tem, da skuša isti namen doseči po nekem posebnem načinu.« Ker se tretji red od družih dveh ne razlikuje po svoji natori ali bistvu, sledi iz tega, da je tretji red pravi in resničen cerkveni red. To je povdarjal že Leon XIII. v svojem pismu z dne 30. majnika 1883. leta, s katerim je vodilo času primerno zljajšal. Tam pravi: »Mi s tem pismom po Svoji apostolski oblasti postavimo tretjega reda ... (t. j. vodilo) prenaevamo in poterujemo. S tem pa naj se ne misli, da je kaj odvzeto bistvu tretjega reda, katero hočemo, da naj popolnoma nespremenjeno in celo ostane.« Pij X. je isto z nova poterdil v tem svojem pismu.

Tretji red je torej pravi cerkveni red, katerega udje se z obljubo — četudi ne pod grehom — zavežejo živeti po vodilu poterjenem od svete stolice. Iz tega sledi, da tretji red ni samo bratovščina, v kateri se moli, sv. zakramente pogosto prejema, hodi tudi ob delavnikih k sv. maši itd., ampak je mnogo več. Vsa taka in enaka pobožna opravila so tretjemu redu le pomoček k redovnemu cilju, ki je kerščanska popolnost. Zato je pa sv. cerkev tudi dala tretjemu redu prednost pred vsemi za svetne ljudi vstanovljenimi verskimi društvi in družbami. Tretji red je prvi za samostanskimi redovnimi vstanovami.

Ker je tretji red pravi cerkveni red, zato se njegov značaj in cilj ne sme nadomestiti s kakim postranskim namenom. O tem bo v drugem delu pisma nekoliko več povedanega.

Sv. oče želi in zahteva, naj se tretji red obvaruje pred vsemi novostmi, ki bi bile protivne ali nevarne natori tretjega reda. Če se je pa kaj takega že vanj vteplo, naj se odpravi.

Nadalje pripoveduje Pij X. z besedami Leona XIII., kaj je značilno znamenje frančiškanskih redov: »Frančiškanske vstanove« (t. j. prvi, drugi in tretji red) so vse v tem, da se izpolnjujejo zapovedi Jezusa Kristusa; nič družega ni namreč namerjal njih presveti začetnik« (t. j. sv. Frančišek), »kaker da se v njih, kaker v kaki vadnici« (t. j. šoli), »ljudje pridniše urijo w kerščanskem življenju«. Nauk Jezusov, ali evangeljski nauki

so podlaga ali temelj, na katerem je vstanovljen tretji red, kakor prva dva redova sv. Frančiška.

Štiri reči so pa v evangelijskih naukih, v katerih se serafinski redovi posebno odlikujejo. Te so:

1. Popolna pokorščina do postavnih oblasti, posebno do svetega očeta papeža.

2. V vseh rečeh se koliker mogoče popolno deržati vseh zapovedi, naukov in tudi svetov sv. evangelija.

3. Svoje serce ne navezovati na bogastvo in minljive zemeljske stvari.

4. Ne živeti le za se, ampak skušati povsod in v vsem po svojem stanu in drugih razmerah koristiti bližnjemu.

Ker se tretji red ne razlikuje po svoji natori od prvih dveh, zato se mora tudi ta v teh štirih značilnih znamenjih serafinskih redov posebno odlikovati in odstranjevati vse, kar bi jim bilo nasprotno.

Še nekaj sledi iz načela, da se tretji red ne razlikuje po svojem bistvu od prvih dveh, namreč, da je popolnoma naravno in dosledno, da so vsi trije mej seboj v tesni zvezi. Zato je prvi red voditelj tretjega, tretji pa dopolnilo prvega.

Ko je sveti oče odločno poterdil, da je tretji red s prvim po natori in cilju isti, pove na to, v čem se ta od prvih dveh razlikuje, namreč: »le po tem, da skuša isti namen doseči po nekem posebnem načinu.« Zapomnimo si dobro: natora je ista, cilj je isti, le način v dosegu cilja je različen..

To razliko v načinu, po katerem dosežejo vsi trije redovi isti cilj, pa označuje sv. oče tako-le: »Prva dva redova skušata doseči nekaj popolnišega in bogoljubnišega, ali sta nemogočih . . . . Tretji red je pa že po svojem postanku primeren množici . . . .«

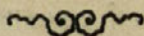
Prva dva redova sta za one, ki imajo poklic od Boga za samostansko življenje. V prvem redu so moški, t. j. frančiškani, kapucini in minoriti, v drugem so ženske po sv. Klari »klarise« imenovane. Vsi ti se sè slovesno obljubo zavežejo razen vodila prvega, oziroma drugega reda, tudi tri evangelijske svete izpolnjevati. Zato sta »posvečena vaji velikih čednosti in skušata nekaj popolnišega doseči.« Ali poklic v samostansko življenje večini mej ljudmi ni dan, zato sta prva dva redova le za neketere, ki jim je to po božji dobroti dano.

Vender so pa mej svetom mnogi, ki hrepenijo po istem cilju, kakor redovniki in redovnice v samostanih, pa so oženjeni ali omožene, ali v takih razmerah, da jih Bog ni poklical v samostansko življenje. Zato je sveti Frančišek spoznavši dobro voljo te velike množice prosil Boga za razsvetljenje, naj mu pokaže, kakšen način življenja naj predpiše tem ljudem, da bodo mogli mej svetom ostati, pa vender doseči cilj redovnih oseb. In Bog mu je razodel, naj ustanovi red za svetne ljudi, ki se imenuje red bratov in sester od pokore ali, tretji red sv. Frančiška.

Ta red je »primeren množici«, ker je ustanovljen za vse mej svetom živeče vernike cerkve Jezusove, za duhovnike in svetne ljudi vseh stanov, ki imajo dobro voljo hrepeneti po redovni popolnosti. Na preprost pa zelo uspešen način, sv. oče pravi: »na neki poseben način«, vodi tretji red svetne ljudi do visoke svetosti, kar spomini starih časov in reč sama dokazuje.« Zgodovina tretjega reda in njegovi lepi sadovi so jasen dokaz, »koliko pomaga k pravičnemu, nedolžnemu po veri vravnanimu življenju.« Sv. cerkev sama je tretjemu redu izročila nalogo, naj množice vernikov naredi svetnike. Lepa, imenitna, važna naloga, ki jo tretji red že blizu sedemsto let izvršuje.

Pa odkod ta moč? Ravno to je nekaj skrivnostnega v tretjem redu, ki mu ni dano od ljudi, pa mu ljudje tudi ne bodo vzeli, niti mogli s čim drugim nadomestiti. »Spiritus ubi vult spirat«.

(Dalje prih.).

Sveo obhajilo nekedar in zdaj.

P. M. Š.

Ko je naš ljubi Zveličar ustanovil pri zadnji večerji presveti aljtarski zakrament in daritev sv. maše, zapovedal je apostolom in njih naslednikom to ponavljati v njegov spomin. Zapovedal je tudi vživanje svojega presv. Telesa s pretnjo, da če ga ne bi hoteli vživati, ne bomo imeli življenja v sebi; kedor bo pa ta nebeški kruh vžival, bo živel vekomaj. Cerkevna zgodovina priča, kako zvesto so apostoli in verniki to naročilo spolnjevali in koliko dobrega sadu je to spolnjevanje donášalo. Kako so pa kristjani v različnih časih vživali kruh življenja je

prav lepo in razvidno povedal hervaški »Euharistiški Glasnik« (profesor K. Krile) iz katerega smo sledeče verste povzeli.

V prvi dobi kerščanstva je bilo sv. obhajilo spojeno s takozvanimi »agapami« (ἀγάπη). Agape so bile skupne večerje: pri katerih so se vsi pričujoči bogoljubno obhajali pod obema podobama, poslužujoč se navadnega okvašenega kruha. Te večerje so bile podobe in spominiki zadnje večerje, pri kateri je bil ustanovljen presveti aljtarski zakrament. — Pozneje je bilo sv. obhajilo popolnoma ločeno od »agap«, ki so na ta način izgubile svojo pravo vrednost in so se začele ob času preganjanja kristijanov opuščati tim bolj, ker so kot zaperti in tajni sestanki obujali sumnjo pri poganih. V četrtem stoletju so bile že popolnoma odpravljene.

Nadaljna prememba je bila ta, da je bil za posvečenje vveden samo opresni kruh in da se je začelo deliti sv. obhajilo samo pod eno podobo, t. j. pod podobo kruha. Te premembe ni sprejela iztočna cerkev, ketera — zedinjena in nezedinjena — deli tudi dandenes sv. obhajilo po obema podobama in z navadnim kruhom. Dokler ste se še v vsej cerkvi vpotrebljevali dve podobi, so najprej vsi verniki pili iz istega keliha, pozneje so serkali iz keliha skozi posebno cev; slednjič se je pomočil posvečeni kruh v posvečeno vino in na tak način so delili obe podobi sè žličico, kaker se dela še dandanašnji v vshodni cerkvi.

V dvanajstem veku je zapadna cerkev odpravila obhajilo pod obema podobama iz teh glavnih razlogov: 1. nevarnost razliti posvečeno vino t. j. presv. kri; — 2. neugodnost, ki je bila pri tem, da so pili vsi iz enega keliha ali serkali skozi isto cev, ali prejemale vsi z isto žličico; — 3. težava, o pravem času povžiti podobi in mogočnost, da po dokončanem obhajanju ostane še kaj posvečenega vina.

Premembe so bile lahko izvedljive, ker se jim ne protivii noben verski vzrok ali nauk, ker je Jezus enako pričujoč sè svojim telesom, kervjo, dušo, človeštvom in božanstvom v obeh podobah skupaj, kaker tudi v vsaki posebe.

Ali je pa bilo tudi v najstariših časih dovoljeno sv. obhajilo samo pod eno podobo in izvun sv. maše, se ne ve ravno gotovo, vender se more soditi, da je bilo tako, z neko zanesljivostjo, vsaj glede obhajila bolnikov na domu. Gotovo je, kaker se bere v zapisnikih osmega in devetega stoletja, da se je sem-

tertje obhajalo samo pod podobo kruha, ki je bil posvečen poprej pri kateri sv. maši in pomočen z neposvečenim vinom. To je tako imenovana »Missa praesanctificatorum« (maša prej posvečenih podob), ki je zdaj v navadi na Veliki petek, ko se mašnik obhaja samo pod podobo kruha, ki je bil posvečen dan poprej, in keterega košček spusti v neposvečeno vino, ki je potem zavžije.

V davnem času, ko je bila že vvedena uporaba opresnega kruha, se ni devala sv. hostija vernim v usta, temuč moškim na golo desno dlan, pod katero je bila levica; ženskim tudi na desnico, ki je bila pa pokrita z belim platnom imenovanim »Dominicale« (gospodov pert). Sv. Ciril Jeruzalemski piše: »Ko pristopaš k sv. obhajilu, pristopi ne sè stegnjeno roko, ampak imej levico pod desnico, kaker za podlago, ker gre za to, da prejmeš velikega kralja.« V francoskem mestu Otōnu (Autun) -- starem rimskem mestu Bibracte — so našli vklesan napis iz prvih časov kerščanstva, kateri pravi, da »kristijan mora vživati in piti, deržeč v rokah ribo« — (ἰχθὺν ἔχων ἐν παλάμαις)

Znano je, da je bila riba starim kristijanom simbolj ali podoba samega zveličarja, ker odgovarjajo posamezne čerke gerške besed: ἰχθὺς; (riba) početnim čerkam besedi »Jrzus Kristus božji Sin Zveličar«. Tedaj so pristopali kristijani deržeč še onih obrednih besed: (stojmo pokonci pred Gospodom) stoječ k sv. obhajilu — kaker pristopajo še dandanes vshodno kristijani; — pozneje je prevladalo spoštovanje in se je pri tem svetem trenutku počelo klečanje.

Besede, ki jih mašnik izgovarja ko obhaja, so bile od začetka krajše in enostavniše. Mašnik je ponudil obhajancu posvečeni kruh sè samo tema dvema besedama: »Corpus Christi« (Telo Kristusovo), na kar je ta odgovoril: »Amen«; — potem mu je ponudil kelih s posvečenim vinom rekoč: »Sanguis Christi« (Kri Kristusova), — na kar je obhajanec zopet odgovoril: »Amen«. — Ta enostavnost se je obdržala gotovo do časa sv. Ambroža in Avgušтина. Ali že v času sv. Gregorja Velikega je bil izraz precej podaljšan: »Corpus Domini nostri Jesu Christi conservet animam tuam« (Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa naj ohrani dušo tvojo); in malo pozneje je bil podaljšan že blizu v nadašnje obliko: »Corpus D. N. J. Ch. custodiat te in vitam aeternam.« Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa naj te (tvojo dušo) varuje za večno življenje. Besede

»Ameñ« ni tedaj nihče izgovarjal; pozneje je bila beseda »te« premenjena v »animam tuam« — »tvojo dušo«, in mašnik je sam, kakor dandanašnji, dodajal: »Amen«. V Ambrozijanskem obrédu, ki je v navadi v Milanu in nekih drugih škofijah, pravi »Amen« obhajanec in ne mašnik.

Kar se tiče starosti, v kateri je imel kristijan vpervič pristopiti k sv. obhajilu, je bilo v teku vekov več raznih prememb. V prvih časih so obhajali že male otroke berž po sv. kerstu, češ da so radi svoje nedolžnosti najbolj vredni, da se evharistično združijo sè svojim Stvarnikom. Zato spominjajo mnogi v naštevanju sv. zakramentov prej sv. obhajilo kakor sv. spoved. Pozneje je bila ta navada odpravljena in so se pripuščali k sv. obhajilu samo otroci, ki so prišli k pameti, da so mogli spoznati važnost tega dejanja. V novejših časih je bilo določeno dvanajsto leto kakor najpripravniše za prvo sv. obhajilo. Ali pokojni papež Pij X. je odločil, kakor je znano, da naj se pripuščajo otroci k sv. obhajilu, po sodbi svojih duhovnih pastirjev ali veroučiteljev, starišev in drugih odgovornih oseb mnogo prej. Razume se samo po sebi, da se v tem ne da določiti stalna meja starosti, ker so nekateri mnogo prej za to ko drugi, ali posebna želja papeževa je bila, da pristopijo otroci čim prej k sv. obhajilu.

Prestopimo zdaj k številu obhajancev. V prvih časih kerščanstva je bilo sv. obhajilo vsaki dan splošno, to je, vedno so se na poziv dijakona: »Sancta sanctis« (Sveto svetim) obhajali vsi, ki so bili pri službi božji. Kakor je razvidno, je trajalo sv. obhajilo dolgo časa, ker so bile cerkve vedno prepolne vernih. Tako je nastala potreba, da so peli psalme, dokler se je obhajalo, v spodbudo in navduševanje pričujočega ljudstva. To pevanje je bilo vvedeno v četrtem veku; v desetem pa, ko se je zdatno zmanjšalo število obhajancev je bilo znatno skrajšano, dokler ni slednjič ostala ena sama kitica psaljma, katero dandenes izgovarja mašnik po sv. obhajilu pri sv. maši in se zove »Communio« (obhajilo).

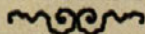
Seveda, v prvih časih so dajali kristijani svojemu sercu oduška sè vzvišenim petjem in nikedar ni bilo v cerkvi žive duše, ki ne bi bila pristopila k skupnemu obhajilu; to je bilo takorekoč pravo tekmovanje, pravi naval k studentu večnega življenja, v katerem je vsa naslada. Ali je potem čudno, da se šteje iz tistih časov na milijone marternikov, in da je bila sv.

cerkev že v začetku pravi razsadnik lepodišečega cvetja vseh čednosti, zlasti pa nebeškega daru, sv. čistosti? O presrečni časi, ko je mogla vojskujoča se cerkev tekmovati v popolnosti ne samo s terpečo, ampak tudi sè vživajočo. O sveto navdušenje, ki je delalo v sredi preganjanja, in križev že na tem svetu del nebeškega raja! — Ali je tako bilo še v srednjem veku? ali je tako dandanašnji? — Na ta vprašanja ni treba odgovarjati; plevel, ki se je že v srednjem veku zasejal mej kerščanstvo in se tako pogubno razplodil, nam zadosti glasno odgovarja. Kje je torej življenje, kje čilost in jedrost kerščanstva, ako ne v sv. obhajilu?

Besede poganskega pesnika Ovidija: »Est Deus in nobis, agitante calescimus illo« (Bog je v nas, njegovo delovanje nas ogreva) imajo zares samo pesniško značenje; ali besede sv. Pavla: »Vivo autem, jam non ego, vivit vero in me Christus« (Gal. 2, 20) (Jaz pa živim; toda ne jaz, ampak v meni živi Kristus) imajo ne samo pesniško, temuč tudi bistveno značenje.

Ker je pa tako, zakaj ne skerbimo za to, da se pesem spremeni v bistvenost? Sami nebeški angeli, brez dvojbe od nas popolniše stvari božje, nas zavidajo, ker oni ne morejo vživati kaker mi telesa neomadeževanega Jagnjeta in ne piti njegove kervi; mi smo pa glede tega tako hladni in brezčutni! Mnogi mlačni kristijani se izgovarjajo, da nimajo časa. Za vse se najde čas, tudi za to, kar škodi duši in telesu, ali zajemati iz studenca večnega življenja, za to ni časa? — Drugi zopet pravijo da niso vredni. Mili Bog, kedo pa je vreden? Nihče, tudi angeli ne! Edina blažena Devica Marija je bila po besedah sv. cerkve vredna, in zato je bila povišana nad vse angeljske kore. — Ali Jezus dobro pozna našo nevrednost, pa nas vendar kliče k sebi, da še celo grozi nam, ako se oglušamo njegovemu glasu: »Ako ne boste jedli telesa Sinu človekovega in ne pili njegove kervi, ne boste imeli življenja v sebi,« to so njegove besede.

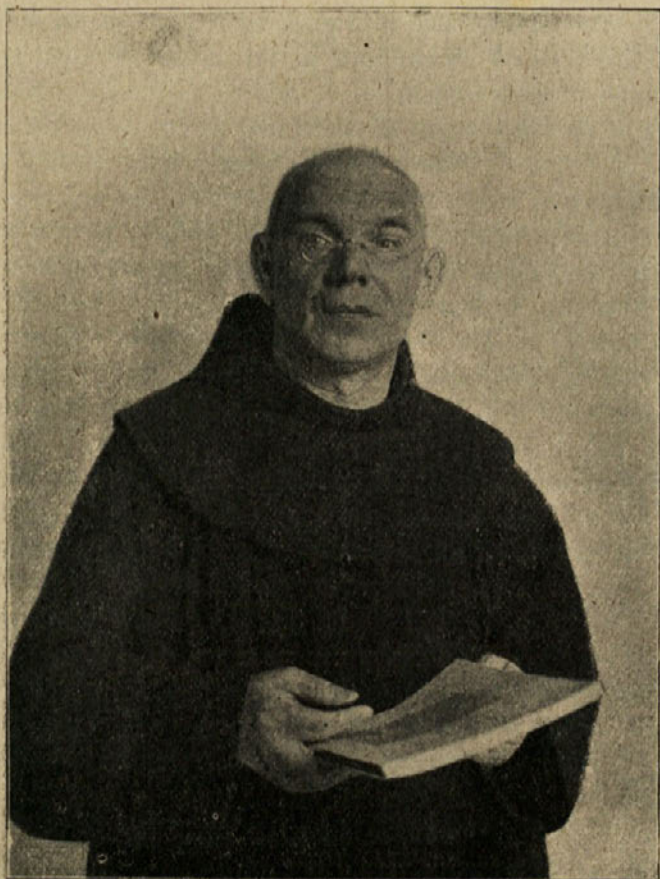
Tisti kristijani torej, ki ne marajo za to, keršijo božjo zapoved. Ne tako! Pristopajmo čim bolj pogosto k nevsehljivemu studencu vsake popolnosti, da okrepimo svojo dušo z mano večnega življenja, da ogrejemo svoje serce z ljubeznijo do vzvišenih neminljivih dobrot, da odmerjemo svetu in grehu in bomo živeli za Boga in čednosti. »Denes, ko zaslišite njegov glas, nikar ne zakerknite svojih serc.« (Psalm 94). — Zlasti udje tretjega reda sv. Frančiška naj bi dajali s pogostim sv. obhajilom drugim lep zgled in tako vabili k mizi božji vse verne kristijane.

P. Bazilij Dolinar.

Nad pol leta že vzdihuje svet pod ostro šibo božjo, ki nas tepe zaradi naših grehov. Ne smemo se pritožiti, ako jo čutimo tudi mi v naših samostanih. Zahvaliti moramo Boga, da nas ni zadela do zdaj tako hudo, kakor je mnoge druge. Iz naše redovne okrajine je bilo do zdaj poklicanih na vojsko 5 patrov, 17 bratov lajikov, 13 bratov samostanskih tretjerednikov. Od teh sta bila do zdaj dva ranjena, dva sta zbolela. Naša misijonarja za Slovence v Egiptu, bivši vikarij našega goriškega samostana, p. Adoljf Čadež, in p. Evgenij Stanet sta v angle-

P. Bazilij Dolinar.

škem vojnem vjetništvu na Maljti. Od bratov lajikov našega samostana so štirje v vojski. Od teh eden menda, ako je še živ, v vojnem vjetništvu ne vemo kje na Ruskem.

In zdaj, 5. sušca, nas je zadela najobčutniša zguba; po ne posebno dolgi bolezni je Bog k sebi poklical našega dobrega starega patra Bazilija, mnogoletnega gvardijana, poslednji čas vikarja našega kostanjeviškega samostana. Multis ille bonis flebilis occidit — mnogim dobrim objokovanja vreden je vmerl, nikomer bolj ko nam, ki smo se k njemu zatekali v svojih dušnih težavah in potrebah. In takih je mnogo imel, ne le v domači hiši, ne le v goriškem mestu, tudi vse okrog po deželi. Zato se je gotovo tudi mnoga solza vternila o nenadnem naznanilu njegove smerti in mnogi zdihljej poslal proti nebu za zveličanje njegove blage duše. Gotovo pričakujejo tudi mnogi, ki bero »Cvetje«, da bomo v tem zvezku kaj več povedali o njegovem življenju in njegovi smerti.

P. Bazilij je bil rojen 6. sečana 1847 na Trati, pošta Gorenja vas, na Gorenjskem. Kerščen je bil na ime Valentin. Njegov oče, Luka Dolinar, je bil premožen mož in je dosegel visoko starost. Valentin je študiral gimnazijo ter je po šestem razredu ko klerik vstopil v red sv. Frančiška 15. kimavca 1866. To se je zgodilo v Nazaretu na Štajerskem, kjer je opravil svoj novicijat ko brat Bazilij. Naslednja štiri leta je tu na Kostanjevici doveršil gimnazijo in prva dva tečaja bogoslovja. Za mašnika je bil posvečen v Gorici v kvaterno soboto 24. kimavca 1870. Tretji in četerti tečaj bogoslovja je obiskaval v škofijskih bogoslovnih šolah v Ljubljani. Zveršivši izverstno vse svoje študije je bil l. 1873 poslan nazaj v svoj novicijatni samostan Nazaret ko pridigar. Berž naslednje leto je postal ravno tam tudi predstojnik III. reda in to je ostal vse nadalje, dokler je bil v Nazaretu, ravno tako tudi, ko je bil l. 1886 prestavljen ko gvardijan k nam na Kostanjevico, vse do leta 1913, skupaj torej 39 let. Kako je dolžnosti te službe skerbno in z gorečnostjo opravljal, kaže mej drugim tudi to, ker je že iz Nazareta pošiljal imena vmerlih tretjerednic, da so se priporočale v Cvetju v molitev, in tega se je deržal tudi tukaj vse do konca. V priznanje njegovih zaslug mu je tukajšna tretjeredna skupščina po njegovem odstopu poklonila lep kelih, ki se ga je potem tudi navadno posluževal pri sveti maši. V Nazaretu je opravljal ščasoma tudi še druge službe, zlasti je bil učitelj bratov lajikov

in potem pomočnik učitelja klerikov novicev in katehet ljudske šole; eno leto je bil celo sam učitelj klerikov novicev. Leta 1886 pa je bil prestavljen, kaker rečeno, k nam na Kostanjevico, kjer je ostal do zadnjega, 28 let in pol, večinoma (17 let) ko gvardijan in zraven šest let definator provincije, vmes več let vikarij tega samostana. Mnogo let je bil tudi spovednik pri vsmiljenih bratih in vsmiljenih sestrah in ves čas lektor ali učitelj na domačih šolah. V vseh teh službah si je pridobil obilo zaslug, ker si je prizadeval svoje dolžnosti, kar najboljše mogoče izpolnjevati. Ko gvardijan je bil odločen in varčen gospodar, vender ni preziral resničnih potreb; zlasti je oskerbel za velike praznike jako lepo mašno opravilo, tudi je dal še v zadnjem času lepo osnažiti in prebarvati v cerkvi stranske prostore, kjer stoje spovednice, in zakristijo, kjer stojite dve veliki omari z umetno rezanimi okraski še iz karmelitskih časov. — Ko lektor je učil zlasti in najdelj časa italijanščino, ki je pri nas, kaker tudi v Pazinu in na Sv. Gori neobhodno, v drugih naših samonih pa koliker toliko vsaj spovednikom potrebna. Pridniši kleriki so se je torej gotovo od nekedaj radi učili, če tudi le zasebno. Ko je provincija zgubila svoje javne gimnazije in je bilo torej tudi naše učilišče rešeno državnih predpisov glede učne tvarine, se je zraven hervaščine vpeljala italijanščina ko redni predmet in to je bil delež p. Bazilija. On se je pač ko samouklotil italijanščine, vender je že v Nazaretu dobival neki italijanski časnik, ker je imel posebno veselje za ta jezik. Zato je tudi, ko je sem prišel, vsako priliko porabil za vajo v italijanskem govorjenju. Imel je takih prilik ko gvardijan zadosti, če tudi ne ravno najboljših. Zraven se je pridno učil iz knjig in časnikov. Zato tudi v velikih slovarjih ni skoraj besede, ki bi mu bila neznana, ke bi se tudi v sedanji italijanščini malo ali nič več ne govorila. Jasno je potemtakem, da je v šoli ta svoj predmet sè vso gorečnostjo in natančnostjo, morda celo s preveliko naglico učil.

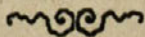
Kaker v šoli, tako je bil tudi v spovednici goreč in priden delavec, gotovo eden najbolj priljubljenih spovednikov v Gorici. Morda je tudi ravno vsled tega semtertja premnogo sedenje zakrivilo njegovo smert. Sicer je dobil najberž od neke bolnice, ki jo je obiskal v bolnišnici, tako imenovani »legar«, ali kaker so se prepričali zdravniki, to ni bila njegova edina bolezen; ta je le pospešila razvitek drugih, notranjih napak, ki bi bile imele, če tudi kaj pozneje, isti nasledek.

Časniki so raznesli, da je bil rajni žrtev vojske, da je vmerl za pegastim legarjem, kaker vmirajo zdaj zlasti vojaki in drugi, ki pridejo ž njimi v dotiko. To ni resnično; bolezen je bila navadna vročinska bolezen (»typhus abdominalis«), ne »exanthematicus«, s kakim bolnim vojakom rajni ni prišel v dotiko.

Ali ker je bila bolezen vender le nalezljiva, je naš hišni zdravnik gospod primarij doktor Brecelj hotel, da se ima bolnik prepeljati v bolnišnico, da ga bo imel vedno blizu in se mu bo moglo tam tudi primerno streči, ne da bi se bolezen širila. To se je zgodilo in gospod doktor in dobri vsmiljeni bratje so skerbeli zanj z veliko ljubeznijo in prijaznostjo, za kar smo vsem dolžni največo hvaležnost. Ko so potem videli, da ni več upanja ozdravljenja, so to sporočili našemu č. p. gvardijanu, da ga je poslednjič obiskal. Našel ga je še popolnoma pri zavesti in celo nekako dobrovoljnega. Ali očitno je bilo, da ne bo več dolgo živel. Res je v petek 5. sušca kmalu popoldne izdihnil svojo dobro dušo.

Zavoljo nalezljivosti boleznici se je imelo truplo pokopati, kaker je za take primere predpisano. Ali prevzvišeni gospod naš milostivi knez nadškof so se potrudili osebno, da se je dovolil slovesen pogreb, ki se je veršil v nedeljo popoldne. Truplo se je peljalo od vsmiljenih bratov v cerkev sv. Ignacija, kjer je v pričujočnosti kneza nadškofa zastopnik svetogorskega samostana č. p. Frančišek ko celebrant genljivo pel predpisane molitve. Pogreba so se vdeležili zraven naše družine oč. patri kapucini in vsmiljeni bratje, tudi mnoge vsmiljene sestre, zlasti pa več prečastitih kanonikov in drugih duhovnikov goriškega mesta, mladina iz gluhonemice z nje č. g. ravnateljem in dosti družega ljudstva, vmes skoraj da naj več žalujočih tretjerednikov in tretjerednic, za kar bodi vsem priserčna hvala!

Ti pa, dragi sobrat, počivaj v miru božjem in večna luč ti naj sveti! In prosí Boga za nas, zlasti za tistega izmeji nas, ki äma prvi priti za teboj!

Priročna knjiga sv. Leonarda Portomavriškega.

(Dalje.)

7. Skušnja nas uči, da branje svetih knjig mnogo pripomore pripraviti serce za premišljevanje; duša se namreč napolnjuje sè svetimi mislimi, ki jo potem v tem dragem času razveseljujejo. Kako bi bili mogli drugači sveti puščavniki veseli preživeti toliko let odločeni od vsakega občevanja z ljudmi? Glej, s čem so občevali; brali so svete knjige in pobožno premišljevali. Kako veselje in sladkost so uživali, ko so dobro premišljevali neketere verske resnice! Tomaž Kempčan pravi, da ni našel večje tolažbe v tem življenju kakor takrat, keder je v kotu svoje izbe bral kako pobožno knjigo. Kako zelo koristi prebirati življenje svetnikov, ko gledamo pred seboj vzvišenost čednosti. To tako krepko nagiba, da pripisujejo sveti Avguštin, sveti Ignacij Lojolski, sveti Janez Kolombin in drugi veliki svetniki svojo svetost samemu branju duhovnih knjig. Ne govorim o moči, katero daje zoper skušnjave, o razsvetljenju, s katerim duša razperši goljufijo, neketerikrat nadomešča tudi duhovnega očeta, ki ga ne moreš imeti vedno pri sebi. Kako srečne so tedaj duše, ki imajo v svojem molitveniku zapisana le spominik:

Oben dan ne bom opustil prebrati poglavja iz kake duhovne knjige.

Srečne duše, ako bodo to spolnjevale. Gdo ve, ali ne bo kakega dne od tega prevzeto njihovo serce in jim prineslo življenje in sicer večno življenje? Tako delaj tudi ti, koliker ti je draga tvoja duša.

8. Mej premišljevanjem se pogovarjaš z Bogom; ako hočeš znati dobro govoriti z Bogom, treba znati molčati sè stvarmi. Vsi duhovni učitelji pravijo, da je molčanje ključ božjega premišljevanja in zato predpisujejo molčanje vsi redovi, neketeri bolj drugi manj strogo. To je terdnjava duši, in hudi duh se zelo boji redovne osebe, ki rada molči. In ali ne pospešuje res pobožnosti in ob enem spoštovanja redovne osebe, ki ne govori drugači kakor ob določenem času in na določenem kraju ter previdno in skromno?

Sestra Uršula Beninkáza (Benincasa) je bila v tem takonatančna, da ob prepovedanem času in na prepovedanem kraju niti besedice ni spregovorila, ko je hotel kedo ž njo govoriti. Stori, da bodo v samostanu molčali, pa bo v njem raj; ako je pa šest šepetavk skupaj, je že pekel. O kaki neredi nastajajo po govorjenju. Eden sam nezatajevan jezik vznemirja celo hišo. Koliko greha v godernjanju in pritoževanju, in neketeri krat tudi v posvetni razpošajenosti, pri sorodnikih, opraviilih in novicah! Redovno osebo dela vsaka reč, ki prihaja v njeno serce, več ali manj posvetno. Ako boš zvečer svojo vest izprašal, boš našel, da je skoraj vseh pogreškov vzrok tvoj jezik; berzdaj ga tedaj po tem sklepu:

Ne bom izgubljal časa s pogovarjanjem; govoril samo v potrebi ali pa iz ljubezni.

9. Ker je razsodnost mati vseh čednosti, je potrebno za dostojno razvedrenje, da se redovne osebe tu pa tam mej seboj vljudno pogovoré. Tu ti hočem razodeti lepo skrivnost, da si boš pri enakih priložnostih pridobil Jezusovo Serce. Bodi prvi, da boš začel govoriti o svetih rečeh. To delaj previdno; včasi se derži govorjenja drugih, proti koncu pa ti začni govoriti na lep način o Bogu; tako boš Jezusa prisilil, da bo vedno s teboj.

To je nezmotljiva resnica, katero nam je razodel naš Gospod Kristus v svojem evangeliju in si ne moreš misliti velikekoristi, katero boš prejemal iz nje. Janez Berhmans je vpeljal to navado mej svoje duhovne brate in tovariše in v kratkem času je postal njih samostan semenišče čednosti. Jezik je žila serca; ako hočeš izvedeti, je li duhovna oseba pobožna, govori ž njo; ako bo govorila o svetih rečeh, lahko verjameš, da prebiva v njenem sercu Bog; drugači je votla piščal, ki ne daje družega glasu kaker lehkomišljeno blebetanje. Sveti Duh se je prikazal v podobi jezikov, zato so imeli oni svetniki tudi na jeziku duha, ki so ga imeli v sercu in so užigali ž njim serca vseh, s katerimi so govorili o svoji sveti ljubezni do Boga. Želim, da bi tudi ti tako delal in sicer na tak način, da bi te mogli spoznati po ravno tistih znamenjih, po katerih so spoznavali svetega Ignacija Lojoljskega, namreč:

To je mož, ki vedno gleda proti nebesam in vedno govori o Bogu.

Drag naj bo za te ta nauk: Ako hočeš imeti Boga v sercu, imej ga vedno na jeziku in vedno govori o njem.

10. Naše serce je podobno vertcu, na katerem poganja vedno plevel; treba ja zato vedno imeti matiko v roki, s katero ga moraš izkopati in vun vreči. Že razumeš, da je to posebna dolžnost zatajevanja, brez keterega bi se tvoje serce v malo dneh popolnoma zarastlo. Ker pa obstojimo iz duše in telesa, zato je tudi zatajevanje dvojno; zunanje, s katerim vstrahujemo telo, in notranje, s katerim zatajujemo nevrejene dušne strasti. Prvega zatajevanja se moramo zmerno posluževati, dasiravno nam dajejo svetniki tako čezmerne zglede, da je bilo videti, kaker bi samo na to gledali, da bi svoje telo podjarmili, kaker vidimo to na Dominiku Lorikatu, ki se je večkrat na dan do kervi bičal, na Frančišku Ksaverju, ki na najdaljšem potovanju ni prelomil posta, na mojem očetu Frančišku, ki je spal na golih tleh in za zglavje imel robot kamen, in na mnogih drugih. Tudi slabotne ženske v tem niso zaostajale; sveta Terezija se je bičala sè železnimi biči; sestra Marija Viktorija Strata se je pasala z bodečimi spokornimi pasovi; mej jedi je devala pelin, vino je mešala sè sokom naj zoperniših zelišč. Kaj naj bi pa ti delal? Popolnoma posnemati take zglede? Ne; ker bi se motil, ke bi ti sveti Duh tega posebe ne navdajal. Ravnaj se po mojem svetu in bodi zmeren v telesnem mertvenju. Ne pravim, da bi ne smel sè spovednikovim dovoljenjem poskusiti kako uro neketere dni v tjednu nositi verižice, bičati se s konopcem pred Marijinimi in drugi prazniki, zderžati se kake jedi, ki ti zelo vgaja.

Taka majhina zatajevanja ne vmore človeka, pomagajo mu pa zelo v duhovnem napredovanju. Sicer pa se zatajuj v takih rečeh, pri katerih se manj vdeležuje lastna volja, nigdar pa ne brez dovoljenja svojega duhovnega očeta. Ne posnemaj neketerih, ki si po svoji glavi nalagajo pokoro, in v malo dneh pokažejo, da so bile njih pokore samo, da bi se ljudje zgledovali.

11. Želim pa, da bi bil bolj goreč v notranjem zatajevanju, in tu se ti odpira široko polje, kjer si v kratkem času lahko nabereš veliko zaslužnja. Koliko želja, hrepenenja, občutljajev, sodbi in različnih misli se vzbujja v tvojem sercu še pozno zvečer! Pretergaj in zatajuj jih in glej! kako bogata žetev dobrih del, za katera vesta samo Bog in tvoj angelj varih. Keder sprejmeš kako službo, derži se je, tudi ke bi vedel, da boš v nji po krivici terpel. Primi matiko zatajevanja in daj dar Bogu; kaj zato, ke bi izgubil tudi nekoliko na prazni časti. Ali ne veš,

da ti je Bog ravno zato pripravil lepi raj? Ako si prenel pri svojih opravkih, navadi se biti nekoliko počasniši. Ako prejmeš pismo, ne odpri ga berž. Ako bereš knjigo in bi rad vedel, koliko je še poglavja, da bi ga prebral, zderži se. Ako si na vertu in čutiš v sebi skušnjavo, da bi nevkretno hodil, vtergal cvetlico, sad i. t. d., kroti nogo in roko. Ako bi iz radovednosti rad kam pogledal, poglej na tla. Ako si pri obedu in bi rad začel jesti, počakaj nekoliko. Verjemi mi, le nekoliko ljubezni do Boga je treba, pa boš storil iz vsega tega na tisoče dobrih dejanj zatajevanja. Neka služabnica božja je osem takih dobrih del storila, samo ko je eno jajce vživala; tem dejanjem je sledilo potem osem stopinj milosti v tem in osem stopinj slave v drugem življenju. Kaj je pa ena stopinja slave? Tako veliko dobro je, da lahko stori dušo srečno vso večnost. Vidiš, koliko zakladov izgubimo na dan, ko včasih po več dni preteče, da nič takega ne storimo! Tako niso delali svetniki; od Boga razsvetljeni so hrepeneli po zatajevanju in so marali za to čednost bolj kakor za vse druge lastnosti, ki morejo lepšati dušo. Ko je slišal svetilignacij nekega svojega redovnika hvaliti ko velikega moža molitve, je rekel: »Ne, ne; recite rajši, da je mož velikega zatajevanja.« Hočeš imeti lep spominik? Misli si, koliko let moreš živeti na tem svetu, deset, ali dvajset ali še več? Rabi tedaj to majhino število let za svoje vice in reci sam sebi odkritoserčno in resno: Tako mora biti, samoljubje me ne sme več premagati, na tem svetu ne sme biti dne, da si ne bi pletel mnogo vencev gorečih dejanj zatajevanja. Zato si zapomni to lepo opominjevanje:

Koliker bolj se bom zatajeval tukaj,
toliko manj bom terpel tam.

Kaj treba delati.

12. Dozdevalo se ti bo morebiti, da si že daleč prišel po poti popolnosti, toda še na pol poti nisi. Ali ne veš, da je redovniška popolnost visoka gora, ki ne moreš priti na njo brez milosti in pomoči božje? Kako pa prejemaš to pomoč od Boga? S tem, da se mu priserčno priporočaš. Prosi, vzdihuj, moli v cerkvi, zunaj cerkve, na vsakem kraju; zakaj Bog hoče, da ga prosiš. Vedno imej na jeziku te le besede svete cerkve: »O Bog! glej na mojo pomoč« (ps. 69.). Gospod, pomagaj mi! Pre-sveta Devica, moji sveti priprošnjiki, pomagajte mi! Navadi,

se biti siromak pred vratmi božjega vsmiljenja; prosi, išči in terkaj. »Prosrite, in boste prejeli, iščite, in boste našli, terkajte, in se vam bo odperlo,« (Mat. 7, 7.) tako nam veli vsmiljeni Jezus v svojem evangeliju. Bolj živo nam ni mogel razodeti svoje želje, da naj ga prosimo pomoči, ker dobro ve, da je v ti sveti nadležnosti vse naše dobro. In da boš imel najpotrebniši pripomoček, da boš bogatel v zasluženju in si zagotavljal veliko opravilo večnega zveličanja, te hočem navaditi ljubezni goreč vzdihljaj, ki ti bodi vsakdanji kruh, ki ga boš vedno imel na jeziku in v sercu. Obstoji samo v treh besedah, ki bodo za te trije zakladi; sprijazni se ž njimi in trenotek naj ne preteče, da bi ga ne izgovoril ali z ustmi ali v mislih. To je:

Moj Jezus, vsmiljenje! Moj Jezus, vsmiljenje!

Kolikerkrat boš izgovoril te besede, boš prejel odpustek 25 dni*) kaker so dovolili razni papeži tistim, ki pobožno izgovorijo presveto ime Jezus. Še več; s tem se boš delal strašnega vsemu peklu. Zakaj ako v sercu izgovoriš tako sladak vzdihljaj, želiš obuditi žalost čez svoje grehe, prosiš, da bi več ne grešil in prejel milost, po kateri hrepeniš. Neki služabnik božji, ki je pred malo leti blizu Florencije vmerl v sluhu svetosti, je vedno ponavljal ta vzdihljaj; opazili so, da ga je v četerti ure več ko tristokrat izgovoril. To delaj tudi ti; ako ne tolikokrat, pa vsaj zelo pogosto. Keder se po noči zbudiš, reci: Moj Jezus, vsmiljenje! Keder v hiši kam greš, ko delaš, ko opravljaš svoje navadne stanovske dolžnosti, vpletaj v vse svoje opravke in vsa svoja dela ta lepi in nebeški biser: Moj Jezus, vsmiljenje! Nikar ne dvoji, da ravno tolikokrat poterkaš na vrata nebeška, ki se ti bodo naposled odperla. Bodi prepričan, da se s pomočjo božjo ne boš pogubil. Da boš pa vedel, kako bi najbolje delal, da bi pomoč božjo, odpuščenje grehov, ali kako drugo milost izprosil, ki jo moreš želeti, naj ti tu pokažem. Zadosti bo, da spod stoječe besede dvakrat ali trikrat prebereš in z Bogom skleneš kaker nekako sveto pogodbo, da hočeš vselej, ko boš izrekel besede Moj Jezus vsmiljenje! obuditi naslednje dejanje:

»O moj vsegamogočni Bog, neomejen v vseh svojih čudovitih lastnostih in nad vse neskončno bogat v usmiljenju, spodbujen po tvoji ljubezni, zaradi ketere si pripravljen dati to, česar te ponižno in sè živo vero prosimo, in zvest, da, naj zve-

*) Sto dni (Pij IX. 24. sept. 1846).

stejši v izpolnitvi svoje obljube, jaz siromašna stvar upam prejeti odpuščenje vseh svojih grehov in tudi to milost (imenuj jo): terdno verujem, da mi toliko milost moreš in hočeš dati. Z močjo te vere upam z gotovim zanašanjem, z uspešnim hrepenenjem, z gotovim in stanovitnim in nedvoječim zaupanjem na te in tvoje obljube, upam in želim jo prejeti ta trenotek, ko ponižno prosim in vzdihujem, da bi bila moja duša očiščena vseh madežev in vseh mojih velikih grehov, ki jih studim in sovražim iz čiste ljubezni do tebe in ker so zoperni tvoji največi dobrotljivosti. Prosim te, o moj Bog, vsmili se me in daj, da sê svetim hrepenenjem in zaupanjem na neskončno zasluženje mojega Gospoda Jezusa Kristusa (ki je po tvojem velikem vsmiljenju postalo moje), zadobim milost odpuščanja svojih grehov, obenem ko upam prejeti to milost... Ker je pa ta, tolikanj vredna in vsa tvoji veči časti namenjena milost, duhovna dobrota za mojo dušo, verujem in upam, da mi jo hočeš dati ta trenotek, zaradi tvoje ljubeznive zvestobe, pravičnosti, vsegamogočnosti in dobrotljivosti, in jaz tvoja siromašna stvar jo sprejem in jo želim iz same čiste ljubezni do tebe. O moj Bog, pred teboj sem in zagotavljam, da ne bom več grešil; ko si mi odpustil vse grehe, te naj ponižniše prosim, priveži vse hude duhove na dnu pekla, da ne bodo mogli več divjati in mene in drugih odvracati od tvoje službe.

Zdaj tedaj, o moj ljubi Bog, rešen kaker upam toliko vezi, tako velikih grehov, in prešinjen tako sladkega zaupanja, se zanašam, da bom živel in vmerl v naročju tvojega božjega vsmiljenja, katero hočem na pomoč klicati vsaki trenotek. Namerjam tudi vsaki trenotek, zdaj in vedno prositi odpuščanja storjenih grehov in pomoči, da v prihodnje več ne grešim in vsaki čas in vedno z jezikom ali v sercu izgovorim te presladke besede:

Moj Jezus, vsmiljenje! Moj Jezus, vsmiljenje!

S temi svetimi besedami na jeziku hočem živeti in s temi vmreti.

Moj Jezus, vsmiljenje! Moj Jezus, vsmiljenje!

Ako boš pogosto ponavljal to lepo dejanje in ga s prošnjo božje pomoči združeval, ter vestno in pridno rabil pripomočke, ki so prava sredstva milosti božje, to je, svete zakramente, gdo bo bolj jak, gdo bolj srečen kaker ti? (Dalje prih.).

Nova Štifta na Dolenjskem

P. K. L.

3. Cerkev.

(Dalje.)

Še dve sliki ste v cerkvi in sicer visoko na steni kupole proti glavnemu oltarju, sliki na platnu presv. Serc, Jezusovega in Marijinega, delo Antona Jebašina z ličnima okvirjema Ivana Pengova v Ljubljani.

Da imamo tudi podobe križevega pota, je samo ob sebi umevno, in še prav lepe so. Slikal jih je Ludovik Griljec l. 1888 in vse stroške je poravnala blaga dobrotnica Nove Štifte, Marija Benčina iz Loškega potoka.

Še na nekaj je treba opozoriti, in to so nove orglje, ki jih je l. 1904 izdelal in postavil pokojni orgljarski mojster Jožef Mauracher iz Št. Florjana na Gornjem Avstrijskem. Narejene so na pnevmatičen sestav; imajo dva manuala, 14 registrov in 888 piščali. Omara je v baročnem slogu izdelana v Gradcu v delavnici Ignacija Gomilšaka. Ker je akustika naše cerkve jako dobra, se glasovi in akordi enako izborno mej seboj vežejo in v visoki kupoli silno lepo done. Tako se je svoječasnno izrazil naš strokovnjak P. Hugolin Sattner.

Nova Štifta ima pa še nekaj, kar jo posebno imenitno in prikupljivo dela, kar se najde razven tukaj smo še pri dveh božjepotnih svetiščih Ljubljanske škofije, pri sv. Joštu pri Kranju in na Žalostni gori pri Mokronogu; to so svete Stopnjice. Prve take stopnjice so bile postavljene v Rimu blizu Lateranske bazilike, narejene iz krasnega mramorja, in po njih so posnete tudi tukajšne. Prizidane so cerkvi ob levi strani, narejene so iz črnega mramorja in vsaka stopnjica, 28 jih je, ima vdeleni dve bakreni štirivoglati plošč z vrezanim presvetim Imenom Jezusovim. Pod nekaterimi ploščami so položene svetinje. Enajsta stopnjica ima tudi v sredi križ z okroglo ploščo, skoraj gotovo je tu svetinja sv. križa. Po teh stopnjicah se gre le po kolnih spotoma premišljeva je Kristusovo terpljenje. Poljubijo se svetinje in na vsaki se nekoliko moli. S pobožnim obiskovanjem teh sv. stopnjic se zadobijo mnogi odpustki in sicer ravno

tisti, kakor v Rimu pri »Scala Santa«. Verh stopnjic je privilegirani oltar s podobo sv. Križa, pod katerim je majhna podobica žalostne Matere Božje. V znožju oltarja leži Kristusovo telo. Za izhod so za oltarjem navadne stopnjice, po katerih se pride v cerkev. Sv. stopnjice so bile postavljene l. 1780 in l. 1797 popravljeno. Stene ob straneh je poslikal neki Anton Postl iz Št. Ruperta na presno; podobe so pa že obledele in skoraj zginile ter potrebujejo obnovenja. Na oltarju nad sv. stopnjicami se opravi mnogo svetih maš, ker ga imajo v visokem čislju ne samo naši dobri okoličani, ampak tudi daljni romarji. K obiskovanju sv. stopnjic vabi letokaz (kronogram), ki se bere nad vhomom: **VIATOR ADESTO PIE SCALAE SANCTAE - REFUGII VIA SIT TIBI VIRGO MARIA** (= l. 1780.) to je: Romar obišči pobožno svete stopnjice, pot pribežališča naj ti bo devica Marija.

Nova Štifta, pred cerkvijo, po leti.

Ne daleč od cerkve in sv. stopnjic je kapelica posvečena sv. Jožefu, po podobi cerkve zidana na osemkotnik s kupolo in nad njo majhino laterno. V nji ni kaj posebnega za oko, pač pa za serce, namreč majhin baročen oltar s podobo sv. Jožefa. Marisiketeri romar, ki pride k Novi Štifti častit Marijo, stopi mimogrede tudi v to kapelico, da pozdravi deviškega njenega ženina in se mu priporoči za srečno zadnjo uro.

4. Kraj milosti.

Marijine božjepotne cerkve tolikanj bolj slové, koliker večje so bile in so milosti, ki jih je Marija tam svojim častivcem delila ali jih še deli. Če so se pa na teh svetiščih godili tudi očitvidni čudeži, je njih sloves tolikanj večji. Ker je treba velike previdnosti, ko se govori o čudežih, ki so se tu ali tam godili, ne bom tolikanj prederzen, da bi terdil, da so se pri Novi Štifti res čudeži godili ali se še godijo; brez skerbi pa morem zapisati, da si je Marija izvolila ta kraj, kjer posebno rada usliši prošnje svojih častivcev. Saj je že začetek te božje poti, kaker je bilo povedano, čin njene milosti. Ko so začeli zidati, se je v neposredni bližini odperl močan studenec, ki je zidarje preskerbel s potrebno vodo. Ne terdim, da je bil to čudež, saj ima Velika gora nad Novo Štifto mnogo vodnih izvirkov, ki zlasti ob deževju močno narastejo. Vender pa so slučaji, kateri niso samo slučaji, ampak se vidi v njih neka višja moč, in tako se je mogel odpreti tudi tisti vrelec. Ko je ona ženica obupavala, kako bi brez druge pomoči naložila težko kamenito ploščo na voz in jo s svojima kravicama pripeljala zidarjem, in je v tej svoji zadregi zaupljivo klicala: »Pomagaj Marija«, in je potem brez težave kamen naložila in odpeljala, ali ni bila to očitna pomoč od zgoraj? In ko je nasprotnik Riglar zgubil vid svojega očesa, ko je dal Furlana zapreti v ječo, je li bil to slučaj, ali je pa bil perst božji — torej zopet višja moč?

L. 1864 je bila neka poštena in pobožna žena na samotnem kraju pri delu napadena od nekega pohotnika. V veliki nevarnosti je klicala Marijo od Nove Štifte na pomoč in neka nevidna moč je nesramneža pehnila proč, kar ga je tako prestrašilo, da je urno zbežal. Žena je bila obvarovana.

L. 1875 je šel nekega jutra Janez Pintar iz bližnje vaši Vinice po opravkih mimo Nove Štifte v Loški-potok. Proti večeru, ko je hotel domov, je začelo močno snežiti. Dasiravno so mu

odsvetovali in branili po noči in v tako slabem vremenu na težavno in nevarno pot čez Travno goro, ni poslušal svarjenja, marveč je zaupal na svojo moč in mladeniško serčnost ter odšel. Snega je bilo več in več, zašel je v zamete, zgubil pravo pot, blodil je po gozdu, dokler mu niso odrekle noge in opešale moči. V tej sili in veliki nevarnosti začne moliti in priporočati se Materi Božji pri Novi Štifti, da bi ga rešila žalostne gotove smerti. In začutil je v sebi novo moč in oserčen šel naprej. Kmalu zagleda od daleč migljajočo lučico, vesel gre za njo in glej, bil je ob 3. uri zjutraj zopet tam, od koder je odšel prejšnji večer ob 5. uri. Sam je pripoznal, da ga je rešila Marija pri Novi Štifti.

Ni bil pa tako srečen neki Jernej Aussitz, ki je bil graščinski oskerbnik. V svoji mladosti je bil še precej veren in dober katoličan, pozneje pa se je bolj nagibal k nejeverstvu in se ni zmenil za svoje verske dolžnosti. Bilo je l. 1790 na praznik Marijinega spočetja. Ko so drugi šli k sv. maši, se jim je oskerbnik rogal, in ko so ga opominjali, naj tudi on izpolni svojo kerščansko dolžnost na Marijin praznik, jih je zavernil s prav vmazano zaničljivo psovko. Jahal je potem proti Novi Štifti, toda ne v cerkev, marveč mimo nje na Travno goro in dalje v Loški potok, da bi od kmetov iztirjeval zaostale davke. Ustil se je, da bo pri tem tako kruto postopal, »da bo otrok pod materinim srcem jokal.« Tudi njega so ljudje na Travni gori opomnili na nevarnost pota in se mu ponudili, da bi ga spremljali, ker je močno snežilo, pa on je odklonil prijazno ponudbo in odjahal. Zašel je v globok jarek, kjer so ga še le čez ednajst mescev našli, se ve da mertvega. Ljudje so sodili, da je bila to očitna kazen za onečešenje Marijinega praznika.

Zopet se je prigodilo l. 1863, da so se v hudi zimi volkovi priklatili v obližje Nove Štifte in so zlasti na Veliki gori ljudi vznemirjali. Dva moža iz okolice, eden bolj star, drugi mlajši, sta šla vsak s svojo puško tudi na nedeljo mimo Nove Štifte ob 6. zjutraj, ko je bila v cerkvi dopoldanska služba božja. Ne zmeneč se za to jo mahmeta mimo Marijinega svetišča naravnost v goro. Tam sta se ločila, da bi obšla goščavo, v kateri sta mislila, da se kak volk potika. Hodila sta dolgo vsak svojo smer, pa nista več skupaj prišla. Mlajši se je sicer na pol živ vernil domov, stariši pa je zginil in čez delj časa so ga našli — mertvega. Tudi tukaj lahko rečemo: So slučaji, ki niso slučaji.

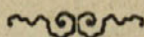
(Dalje prih.).

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo: č. p. Bazilij Dolinar, mašnik 1. reda sv. Frančiška, mnogoletni voditelj nazarške in goriške skupščine III. reda, † 5. sušca 1915 v Gorici; rajni udje III. reda skupščine goriške: Katarina (Terezija) Krajnc od Sv. Andreja (Kobarid), Marijana (Magdalena) Hvala iz Ponikev, Jožefa (Frančiška) Bajt iz Tomina-Zdol, Marija (Elizabetá) Bunc iz Kanala, Marija (Katarina) Batistič iz Šempetra pri Gorici; svetogorske: Marija (Katarina) Obrekar iz Dol. Tribuše; svetotrojiške: Marija Magdič, Perina Martin od Sv. Tomaža pri Vel. ned., Kat. Berač iz Kapele, Eva Florjan iz Gor. Lendove, Ter. Korbek od Sv. Trojice v Slov. goricah, Fr. Ketiš od Sv. Antona v Slov. gor., Terezija Uršlaj, Magdalena Berden iz Bogojine, Lucija Župec od Sv. Ane na Krembergu, Neža Kramberger od Sv. Boljanka v Slov. gor., Jakob Škamlič od Sv. Benedikta v Slov. gor., Terezija Topolnik od Sv. Križa pri Ljutomeru, Neža Stopar od Sv. Lovrenca v Slov. gor., Ivana Golob, Genoveja Kraner, Apolonija Malec, Marija Šnofelj od Sv. Trojice v Slov. gor., Julijana Zernec, Marija Kraner, Marija Lovrenčič, Elizabeta Komen od Sv. Lenarta v Slov. gor., Barbara Cesar iz Bogojine, Jožef Vodošek, Elizabeta Mesarec, Ignacij Schwarz od Sv. Boljanka v Slov. gor., Magdalena Elbl, Katarina Rajšp, Jožef Grager od Sv. Benedikta v Slov. gor., Marija Kapun od Male Nedelje, Marija Dokl, Terezija Korbek ob Sv. Ruperta v Slov. gor., Ana Kvas iz Sobote, Anton Križan, Neža Križan, Uršula Vogrinec iz Negove, Marija Horvat, Alojzij Gregorec od Sv. Andraža v Slovgeru, Martin Kaisersberger, Ana Markuš od Sv. Urbana pri Ptujju, Jožefa Feuš iz Ljutmera, Marija Kukovec, Marija Majcen, Margareta Gasparič, Jožefa Dovečar od Sv. Tomaža pri Vel. Nedelji, Ana Emerich od Sv. Antona v Slov. gor., Jakob Serd od Kapele, Matiljda Šiško, Ana Gajser, Marija Ferenc od Sv. Jurija na Ščavnici, Ana Balažič iz Črensovcev, Marija Lukman od Svetega Boljanka na Kogu, Katarina Neuwirt od Sv. Ane na Krembergu, Marija Sekol od Dev. Marije na Vurbergu, Alojzija Pavlič od Sv. Križa pri Ljutomeru, Katarina Potočnik od Male Nedelje, Štefan Balnigač in Uršula Balažič iz Belatincev; mariborske skupščine: Jožefa Zenčič in Marija Sandermann iz Maribora, Blaž Hauptmann iz Sveči-

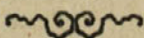
ne, Lovrenc Stemplak od Sv. Lovrenca v Puščavi; sestra Mr. Klementina, roj. Jožefa Tschuwan, šolska sestra v Mariboru, † 10. sušca 1915.

Dalje se priporočajo v molitev: neki duhovni gospod za pomoč v dušnih in telesnih potrebah in spreobrnjenje terdovratne grešnice; neka bolna tretjerednica; V. Č. sebe in sestro in brata za zdravje, razsvitljenje in odpuščenje grehov; neki duhovnik za zdravje oči; neka tretjeredna skupščina, da bi se začelo v nji novo življenje; neka Marijina družba, da bi vladala v njej mejsebojna ljubezen in pokorščina do voditelja; neki oče priporoča svojega sinu za poboljšanje; M. V. priporoča sebe in vse svoje zlasti brata; neki tretjerednik priporoča vso svojo družino, zlasti nekega dečka, ki obiskuje gimnazijo, da bi postal kedaj dober duhovnik; H. C. priporoča svoja dva brata očeta, ki sta v vojski, in tri nečake, da bi se zdravi povernili domov; neka neimenovana, da bi ji Bog dal zdravje in da bi mogla premagovati skušnjave; P. S. za srečno zadnjo uro in milostivo sodbo.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: M. F. v neki zelo važni zadevi; F. L. tretjerednik za posebno pomoč v duhovnem življenju pri ženi in otrocih; M. V. za blagoslov božji pri mladi domači živali; M. G. v raznih potrebah.

Darovi.

Za kitajski misijon: Marija Gradišar z Dunaja: 2 K; g. Štefan Jenko iz Pregraj (Il. Bistrica): 2 K; Angela Rogelj iz Tersta: 4 K.

Za popravo velikega altarja v naši cerkvi na Kostanjevici: Frančišek Tomsig, c. kr. kurat v Gradiški, v spomin staremu prijatelju † p. Baziliju: 20 K; Jakob Marzidovšek c. kr. vojaški kurat v pokoju v Gorici namestu venca na grob † p. Bazilija: 12 K; Valentin Majar, fil. kurat v Izlakah namestu venca na grob † p. Baziliju: 20 K; Jožef Faganel iz Šempasa: 1 K; Janez Rojec, dekan tolminski, namestu venca na grob p. Bazilija: 20 K; Jožefa Pahor iz Gorice: 1 K; neimenovana: 1 K; dve neimenovani po 2 K.

Rimsko-frančiškanski koledar

za leto 1915.

Mesec aprilj ali mali traven.

1. četrtek veliki: sv. Martina, d. m. V. O.

2. petek veliki: sv. Frančišek Pavlaski, sp. V. O.

3. sobota velika: sv. Benedikt Filadelfjski, sp. 1. r. **P. O.**, V. O.

---

4. **Nedelja velika**: sv. Izidor, šk. cerk. uč. Rimška postaja s P. O., V. O.

5. ponedeljek velikonočni: sv. Vincencij Fererijski, sp.

6. torek velikonočni: bl. Tomaž Tolentinski, m. 1. r.; bl. Bentivolij, sp. 1. r.

7. sreda velikonočna: bl. Marija Krescencija, d. 3. r., bl. Antonija vd. 3. r.

8. četrtek velikonočni: bl. Julijan, sp. 1. r.

9. petek velikonočni: bl. Arhangelj, sp. 1. r.

10. sobota bela: bl. Karel Secijski, sp. 1. r.

---

11. **nedelja** bela 1. po veliki noči: sv. Leon I pepež, c. uč.

12. ponedeljek: bl. Angelj Klavaški sp. 1. r.

13. torek: sv. Hermenegiljd, m.

14. sreda: sv. Justin, m.

15. četrtek: sv. Cirilj Aleksandrijski, šk. c. uč.

16. petek: sv. Rafaelj, arhangelj, P. O.

17. sobota: sv. Cirilj Jeruzalemski.

---

18. **nedelja** 2. po veliki noči: bl. Andrej Hibernonski, sp. 1. r.

19. ponedeljek: bl. Konrad Askolanski, sp. 1. r.

20. torek: bl. Leopoldj Gajški, sp. 1. r.

21. sreda: Slovesnost sv. Jožefa **P. O.**; sv. Anzeljm, šk. c. uč.

22. četrtek: sv. Soter in Kaj, m.

23. petek: bl. Egidij Asiški, sp. 1. r.

24. sobota: sv. Fidelij Sigmarinški, m. 1. r. kap. **P. O.**

---

25. **nedelja** 3. po veliki noči: sv. Marko, evangelist.

26. ponedeljek: Mati božja dobrega sveta; sv. Klet in Marcellin, m.

27. torek: bl. Jakob Ilirski, sp. 1. r. bl. Ivana Marija, vd. 3. r.

28. sreda: osmina slovesnosti sv. Jožefa, bl. Lukezij ali Lucij tretjerednik, P. O.; sv. Vitalij, m.

29. četrtek: sv. Peter, m.

30. petek: sv. Katarina Sijenska, d.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za ude 1., 2., 3. reda sv. Frančiška in uršulinke.

V. O. pomeni vesoljno odvezo za ude 1., 2., 3. reda sv. Frančiška in uršulinke.

